ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΩΡΑ πειὰ ἡσυχασμένοι κάτω, οἱ δυὸ Παρνταγιὰν κάθησαν σὲ μιὰ πέτρα. Ἤθελαν νὰ σκεφτοῦν ἀπὸ ποῦ ἦταν καλύτερο νὰ περάσουν τὸ Σηκουάνα, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ μέγαρο Μονμορανσύ.

Ὁ ἥλιος μεσουρανοῦσε πειὰ κι' ἡ μακρινὴ ἀπήχησις τοῦ θορύβου καὶ τῆς ὀχλοβοῆς εἶχαν ἀρχίσει νὰ λιγοστεύουν. Ἤσαν στιγμὲς μάλιστα ποὺ δὲν ἄκουγε κανεὶς τίποτε.

Ἡ σιωπὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε γύρω ἀπ' τὸ κοιμητήριο, ἔκανε τοὺς Παρνταγιὰν νὰ νομίζουν, ὅτι ὅσα εἶχαν ἀντικρύσει ἦσαν ἕνα κακὸ ὄνειρο, ἕνας κακὸς ἐφιάλτης ποὺ τοὺς εἶχε ἀφήσει ἐπὶ τέλους.

Ἀφοῦ σκέφτηκαν λίγη ὥρα, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὸν Σηκουάνα μὲ βάρκα. Καὶ πραγματικά, δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ βροῦν μιὰ βάρκα στὴν ὄχθη, μὲ τὴν ὁποία πέρασαν ἀντίκρυ.

Ἐκεῖ ὅμως ἡ κατάστασις ἦταν φρικαλέα.

Πτώματα κοιτόντουσαν καταμεσῆς στοὺς δρόμους, γύρω ἀπ' τὰ ὁποῖα χόρευαν πλήθη δολοφόνων, φωνάζοντας κι' ἀσχημονῶντας.

Πολλὰ σπίτια καιγόντουσαν καὶ ὅμιλοι κακοποιῶν ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἕνα σπίτι στὸ ἄλλο καὶ τὰ γύμνωναν.

Ἔξαφνα, ἐνῶ οἱ δυὸ ἥρωές μας εἶχαν φτάσει σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα, ὁ γέρο Παρνταγιὰν ἔπιασε τὸ γυιό του ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Ὁ Ὀρτένσιος ντ' Ἀσπερμόν.

— Κατάρα ! μούγκρισε ὁ Ζὰν, κυττάζοντας πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ πατέρας του.

Πραγματικὰ ἦταν ὁ Ὀρτένσιος, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσύ, ὁ ὁποῖος στεκόταν ὄρθιος, ἔχοντας κοντά του τοὺς δυὸ πελώριους σκύλους του, ἐξαγριωμένους καὶ μὲ τὸ ρύγχος τους καταματωμένο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ γυναῖκα βγῆκε ἔξαλλη ἀπὸ κάποιο σπίτι, καταδιωκομένη ἀπὸ μερικοὺς κακούργους.

— Ἔλεος !.... Ἔλεος !.... φώναζε. Λυπηθῆτε με.

Τέλος, ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦταν νέα καὶ ὡραιοτάτη, πῆγε καὶ σωριάστηκε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ ντ' Ἀσπερμόν.

Ἔτρεμε σύγκορμη κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη ἱκετευτικά :

— Ἔλεος !... Ἔλεος !... Λυπηθῆτε με !... Μὴ μὲ σκοτώνετε !....

Ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο πέρασε τότε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος σήκωσε ἀμέσως τὸ μαστίγιό του καὶ τῆς κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα κατάμουτρα.

Ἔπειτα φώναξε στὰ σκυλιά του :

— Ἐμπρός, Πλούτων !... Ἐμπρός, Περσεφόνη !... Ριχτῆτε της !...

Ἀμέσως τὰ δυὸ γυμνασμένα ἐπίτηδες ζῶα ὥρμησαν κατὰ τῆς δυστυχισμένης γυναικός, ἡ ὁποία ἔβγαλε μιὰ σταρακτικὴ κραυγὴ ἀπελπισίας, νοιώθοντας τὰ νύχια τους καὶ τὰ δόντια τους νὰ χώνονται μέσα στὶς σάρκες της.

Ὁ Πλούτων τὴν εἶχε ἀρτάξει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ ἡ Περσεφόνη ἀπ' τὸ στῆθος.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, οἱ δυὸ Παρνταγιὰν εἶχαν σταθεῖ ἀκίνητοι, ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὴ φρίκη τους. Ὁ Ζὰν ἦταν κατάχλομος καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀνορθωθεῖ.

Μὰ συνῆλθε γρήγορα καὶ πρὶν προφτάσει ὁ πατέρας του νὰ τὸν ἐμποδίση, ὥρμησε κατὰ τοῦ ντ' Ἀσπερμόν, ὁ ὁποῖος, βλέποντάς τον, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Νόμιζε πὼς τὸν εἶχε πειὰ στὰ χέρια του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φωνάξη τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ κάνη τίποτε, γιατὶ ὁ ἱππότης τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ χέρι, μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ μαστίγιο κι' ἀφοῦ τοῦ τὸ πῆρε, ἄρχισε νὰ τοῦ καταφέρη μ' αὐτὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στὸ πρόσωπο.

Τὸ αἷμα τοῦ Ὀρτενσίου ἔβγαινε τώρα ποτάμι ἀπ' τὴ μύτη του κι' ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἡ ὄψη του εἶχε γίνει κατακόκκινη.

Τέλος, μὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ κίνησι, κατόρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἱππότου καὶ τρέχοντας πανικόβλητος, φώναζε στοὺς ἀνθρώπους του :

— Γρήγορα, ἐπάνω τους !.... Εἶνε Οὐγενότοι....

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς σκύλους του, ξαναφώναξε :

— Ἐπάνω τους, Πλούτων !.... Ἐπάνω τους, Περσεφόνη !....

Τότε οἱ δυὸ πελώριοι σκύλοι ἄρπηξαν τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, ποὺ τὴν εἶχαν κατασπαράξει πειὰ κι' ὥρμησαν μαινόμενοι κατὰ τῶν Παρνταγιάν, ἐνῶ ὁ Ὀρτένσιος ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη :

— Ἐμπρός !.... Ξεσκίστε τους !....

Ἔξαφνα ὅμως σωριάστηκε ὁ ἴδιος κάτω μὲ τὰ μοῦτρα.

Ἕνας ἄλλος σκύλος, ὄχι ἀπ' τοὺς δικούς τους, εἶχε ριχτεῖ ἐπάνω τους καὶ χώνοντας τὰ αἰχμηρὰ δόντια του στὸ λαιμό του, τὸν ἔσερνε τώρα κατὰ γῆς.

Ἦταν ὁ Πιπώ, ὁ περίφημος Πιπώ, ὁ ὁποῖος εἶχε βρεθεῖ ἐκεῖ, γιατὶ εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀγαπημένη του Περσεφόνη.

Ὁ Ὀρτένσιος σπάραξε μερικὲς στιγμὲς κάτω ἀπ' τὰ νύχια του κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος καὶ νεκρὸς πλάϊ στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦταν τὸ τελευταῖο του θῦμα.

Οἱ δυὸ Παρνταγιὰν ὅμως δὲν ἀντελήφθησαν τίποτε, γιατὶ ἦσαν ἀπασχολημένοι ἀλλοῦ.

Ὁ Πλούτων εἶχε ριχτεῖ κατὰ τοῦ πατέρα καὶ ἡ Περσεφόνη κατὰ τοῦ γυιοῦ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς πνίξουν.

Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν.

Γιατὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ γέρο Παρνταγιὰν κάρφωσε τὸ ἐγχειρίδιό του στὰ πλευρὰ τοῦ Πλούτωνος, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε κάτω ὀμιώζοντας. Συγχρόνως, ὁ Ζὰν ἄρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὴν Περσεφόνη καὶ τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατά, ὥστε τὴν ἔπνιξε.

Ὅλ' αὐτά, διαδραματίστηκαν μέσα σ' ἕνα λεπτό.

Οἱ δυὸ Παρνταγιάν, σῶοι καὶ ἀκέραιοι, ἔρριξαν μιὰ ματιὰ γύρω τους, χωρὶς ὅμως νὰ ἰδοῦν τὸν Πιπώ, ὁ ὁποῖος πηδοῦσε γαυγίζοντας ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Ἄς προχωρήσουμε ! εἶπε ὁ Ζὰν μὲ τὸν πιὸ ἥσυχο τόνο τοῦ κόσμου.

Καὶ παίρνοντας τὸ μαστίγιο τοῦ ντ' Ἀσπερμόν, ἄρχισε νὰ προχωρῆ μαζὺ μὲ τὸν πατέρα του, γεμᾶτος ἀνδρεία καὶ θάρρος.

Μερικοὶ κακοῦργοι τότε ἔδειξαν ἐπιθετικὰς διαθέσεις, μὰ ὁ Ζὰν ὥρμησε ἐναντίον τους, φωνάζοντας :

— Πίσω, λυσσασμένοι ! Πίσω, βρομόσκυλα ! Γκρεμιστῆτε ἀπὸ δῶ...

Καὶ χτυποῦσε ἀλύπητα μὲ τὸ μαστίγιό του δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ἔξαφνα εἶδε τὸν Πιπώ, μὲ τὴν οὐρὰ ζαρωμένη, νὰ στέκεται μπροστά του φοβισμένος. Ἀμέσως χαμογέλασε κι' εἶπε στὸν πιστό του σκύλο :

— Συχώρεσέ με, Πιπώ. Λίγο ἔλειψε νὰ σὲ χτυπήσω, χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ἡ ἀγέλη τῶν κακούργων εἶχε διασκορπιστεῖ πειὰ μπρὸς στὴν ἀκατανίκητη ἀνδρεία τῶν δυὸ ἱπποτῶν, οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν τώρα ἀνενόχλητοι μαζὺ μὲ τὸν Πιπώ.

Ἔξαφνα ὅμως, καθὼς πλησίαζαν στὸ μέγαρο Μονμορανσύ, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις ἀντήχησε. Μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα τῆς σκόνης ποὺ ὑψώθηκαν, εἶδαν τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο νὰ καταρρέη.

Μετὰ τὴν σφαγὴν τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.
(Χαλκογραφία τῆς ἐποχῆς).

Ἕνα ἄνοιγμα σχηματίστηκε ἔτσι κι' οἱ δυὸ Παρνταγιὰν πέρασαν ἀπ' αὐτό. Εἶδαν τότε μπροστά τους μιὰ ὑψηλὴ σκάλα κι' ἄρχισαν νὰ τὴν ἀνεβαίνουν, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ τοὺς ὁδηγοῦσε.

Γύρω τους δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ φλόγες καὶ ἐρείπια ποὺ κάπνιζαν. Πνιγμένοι ἀπ' τὸν καπνό, ἔφτασαν τέλος στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου, στὸν ὁποῖο στηριζόταν ἡ σκάλα καὶ τὸν ὁποῖο ἡ ἔκρηξις εἶχε σεβασθεῖ.

Χωρὶς νὰ διστάσουν, πήδησαν ἐπάνω στὸν τοῖχο κι' ἔμειναν ἐκεῖ ὄρθιοι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἄκουσαν πίσω τους τρομερὸ πάταγο. Ἡ σκάλα, τὴν ὁποία ἐγκατέλειψαν πρὸ ὀλίγου, εἶχε σωριαστεῖ μονοκόμματη κάτω.

Ἀμέσως ὁ Ζὰν ἔσκυψε καὶ κύτταξε κάτω, ὄχι ὅμως πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας ποὺ εἶχε γκρεμιστεῖ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄλλο.

Ἡ συγκίνησις ὅμως ποὺ ἔνιωσε ἦταν τόση, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ χάση τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέση στὸ κενό.

Τί εἶχε δεῖ λοιπόν ;

Ἀπλούστατα, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του ἁπλωνόταν ἡ αὐλὴ ἑνὸς μεγάρου, τὸ ὁποῖο ἐπολιορκεῖτο καὶ καιγόταν.

Ἡ αὐλὴ ἦταν γεμάτη πτώματα καὶ ἐρείπια, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἔτρεχαν πλήθη ἐνόπλων ποὺ εἶχαν ὁρμήσει μέσα ἀπὸ μιὰ πόρτα παραβιασμένη.

Στὰ σκαλοπάτια τῆς μεγάλης σκάλας, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ μεγάρου, στεκόντουσαν τρεῖς ἄνδρες μὲ τὰ σπαθιά τους στὸ χέρι, ἕτοιμοι ν' ἀμυνθοῦν μέχρις ἐσχάτων.

(Ἀκολουθεῖ)